

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 468/2019
08.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Бранка Матовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К 83/17 од 26.10.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 90/19 од 21.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.05.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Бранка Матовића, као основан и **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Крагујевцу 1К 83/17 од 26.10.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 90/19 од 21.02.2019. године, у погледу мере безбедности према окривљеном АА из члана 87. Кривичног законика, тако што Врховни касациони суд **отклања** изречену меру безбедности одузимања једног путничког моторног возила марке „...“ типа „...“, произведено 2007. године, ... боје, број шасије ... рег.ознаке ... и једног мотоцикла марке „...“ произведен 2010. године, ... боје са бројем шасије ... без регистарских ознака, док се наведени захтев у односу на повреде закона из члана 439. тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП **ОДБИЈА** као неоснован, а у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 1К 83/17 од 26.10.2018. године, између осталих окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци и одређено да ће се казна извршити без примене електронског надзора у просторијама у којима окривљени станује, које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да ће остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

На основу члана 63. КЗ, окривљеном се у изречену казну затвора урачунава и време проведено у притвору од 12.01.2011. до 19.04.2011. године.

На основу члана 87. КЗ према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела и то једног путничког возила марке „...“ типа „...“, произведено 2007. године, ... боје, број шасије ... рег.ознаке ..., власништво по саобраћајној дозволи ББ из ..., једна ... саобраћајна дозвола серијски број ... за наведено возило, једна потврда о власништву возила серијски број ..., један зелени картон за напред наведено возило, један припадајући кључ – картица, један мотоцикл марке „...“ произведен 2010. године, ... боје са бројем шасије ... без регистарских ознака и без припадајуће документације, један кључ за мотоцикл.

На основу члана 91. и 92. од окривљеног АА одузета је имовинска корист стечена извршењем кривичних дела и то новац у износу од 500,00 еура и обавезан је да напред наведени новчани износ у динарској противвредности уплати на рачун буџета РС у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

На основу члана 261. и 264. Законика о кривичном поступку, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и то да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара као и трошкове унапред исплаћене из буџетских средстава суда о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем а сходно члану 262. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 90/19 од 21.02.2019. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, заједничка жалба окривљеног АА, његовог браниоца и жалба браниоца окривљеног ВВ и браниоца окривљеног ГГ, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К 83/17 од 26.10.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адв. Бранко Матовић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку или пак исте преиначи и према окривљеном одбије оптужбу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Бранилац окривљеног АА, адв. Бранко Матовић у захтеву за заштиту законитости указује да је доношњем побијаних правноснажних пресуда суд повредио одредбу члана 87. КЗ на штету окривљеног, јер је према окривљеном

изрекао меру безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела и то путничко моторно возило марке „...“ типа „...“ и мотоцикл марке „...“, за које окривљени није оглашен кривим, јер се ради о пресуђеној ствари пошто је о овим предметима вођен посебан поступак пред Прекршајним судом у Аранђеловцу, а који предмети су одузети у том поступку по потврдама о привремено одузетим предметима, из чега произилази да се захтевом указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 80. КЗ, а на шта се основано указује у поднетом захтеву.

Наиме, из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени АА оглашен кривим да је „у временском периоду од 30.09.2010. године до краја децембра 2010. године ... од њему познатих лица прибављао и протурао ствари за које је знао да су прибављане кривичним делом тешка крађа из члана 204. КЗ – путничка возила у вредности која прелазе 1.500.000,00 динара и то дана 30.09.2010. године... за износ од 3.000,00 евра купио путничко возило марке „...“ ... а затим предметно возило за износ од 3.500,00 евра продао купцима ДД и ЂЂ, дана 02.11.2010. године ... од окривљеног ЕЕ, за износ од 1.900,00 евра купио путничко возило марке „...“ 1,9 ТДИ... а затим је возило предао окривљеном ЖЖ, који је исто возило, на захтев окривљеног АА, предао окривљеном ЗЗ ...“, чиме је извршио продужено кривично дело прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ.

Имајући у виду да из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, утврђеног у изреци првостепене пресуде, уопште се не помиње да је окривљени прибавио и протурао ствари за које је знао да су прибављена кривичним делом тешке крађе и то: путничко моторно возило марке „...“ типа „...“ и мотоцикл марке „...“ са подацима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, очигледно је да у односу на ова возила није ни предузео радњу извршења, а да је суд на основу члана 87. КЗ изрекао према окривљеном меру безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела (уз образложење да постоји опасност да ће предмети бити употребљени за извршење кривичног дела, страна 53. последњи став првостепене пресуде).

Наиме, по налажењу Врховног касационог суда, погрешан је закључак првостепеног суда у образложењу првостепене пресуде (страна 53. последњи став) да је наведена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела изречена из разлога што предметна моторна возила нису одузета пресудом Прекршајног суда у Аранђеловцу, а који су одузети по потврдама о привремено одузетим предметима ПУ и да је мишљење суда да постоји опасност да ће предмети поново бити употребљени за извршење кривичног дела.

Ово са разлога што у конкретном случају није било места примени одредбе члана 87. КЗ јер се не ради о предметима којима је предузета радња извршења, који су употребљени приликом извршења кривичног дела, или су томе били намењени.

Имајући у виду да предметна моторна возила нису одузета пресудом Прекршајног суда у Аранђеловцу, може се накнадно изрећи мера безбедности

одузимања наведених предмета, под условима из члана 535. став 1. ЗКП, односно само ако је реч о предметима чије одузимање је по кривичном закону неопходно ради заштите интереса опште безбедности или разлога морала.

С тога по налажењу Врховног касационог суда доношењем побијаних пресуда, учињена је повреда Кривичног закона из члана 439. тачка 3. у вези члана 87. КЗ на коју се основано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости, из ког разлога је Врховни касациони суд отклонио изречену меру безбедности одузимања наведених предмета сходно одредби члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП.

Надаље, у поднетом захтеву бранилац окривљеног указује да у радњама окривљеног нема законског обележја продуженог кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, јер нема умишљаја на страни окривљеног да је знао да је ствар коју је прибављао и протурао прибављена кривичним делом, већ да се евентуално ради о кривичном делу прикривање из члана 221. став 2. КЗ, па у вези са тим да је и наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, којим наводима се указује на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Супротно изнетим наводима, по налажењу овог суда из изреке првостепене пресуде произилазе сва битна обележја кривичног дела прикривање из члана 221. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за који је окривљени оглашен кривим, а не кривичног дела прикривање из члана 221. став 2. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног, па како бранилац окривљеног износи сопствену оцену изведених доказа и свој лични став да у радњама окривљеног стоје битни елементи кривичног дела из члана 221. став 2. КЗ за које према наводима захтева наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, то по налажењу Врховног касационог суда доношењем побијаних пресуда није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, то је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

Осталим наводима захтева се указује да је изрека првостепене пресуде противречна разлозима, што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда није прописана као дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, у ком делу је захтев одбачен као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) и члана 491. став 1. у вези члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић